

Til § 1.

ad forsorsgslovens § 291.

Efter § 291 ydes hjælp i henhold til forsorsgslovens kapitler 17-21 (om bl. a. hjælp i sygdomstilfælde) som hovedregel uden retsvirkninger af nogen art, d. v. s. som særhjælp.

Herfra gælder dog efter den nuværende lov den undtagelse, at sygehjælp, bortset fra hjælp efter kapitel 18 og §§ 269, 270, 274 og 276, vil være at yde med fattighjælpsvirkninger, såfremt pågældende har undladt at sikre sig hjælp fra en anerkendt sygekasse, som nærmere omhandlet i § 306, stk. 2-4.

Konsekvensen af ophævelsen af § 306, stk. 2-4, bliver herefter, at hjælp i henhold til kapitlerne 17-21 for fremtiden ydes uden retsvirkninger i alle tilfælde. Henvisningen i § 291 til § 306 kan derfor udgå.

Med hensyn til de særlige regler om valgretsfortabende virkninger efter § 306, stk. 1, bemærkes, at disse virkninger kun indtræder i tilfælde, hvor hjælpen iøvrigt ydes som kommunehjælp; henvisningen i § 291 til § 306 tager derfor ikke sigte på 1. stykke i § 306.

ad forsorsgslovens § 306.

Bestemmelserne i § 306, stk. 2—4, der blev indsat i forsorsgsloven ved lov nr. 336 af 29. juli 1942, foreskriver, at sygehjælp, der må ydes til personer, som — uanset at de er ubemidlede i den i folkeforsikringsloven angivne betydning — ikke er medlemmer af en anerkendt sygekasse, i visse nærmere angivne tilfælde vil være at yde med fattighjælpsvirkning; dette gælder således f. eks. i tilfælde, hvor vedkommende overhovedet ikke har søgt optagelse i den offentlige sygeforsikring, eller hvor han kun står som bidragydende medlem, eller hvor han er endelig slettet af forsikringen på grund af kontingentrestance.

Som begrundelse for bestemmelsen er det i bemærkningerne til ovennævnte lov af 29. juli 1942, jfr. Rigsdagstidende 1941-42, tillæg A, sp. 5270 ff., bl. a. udtalt, at selv om der ikke juridisk set er nogen pligt for befolkningen til at være nydende medlem af den offentlige sygeforsikring, er der dog en moralsk forpligtelse hertil, således at en tilside-sættelse af denne pligt i almindelighed må anses for uforsvarlig økonomi.

Under hensyn til, at der ofte vil være hengået flere år mellem den udviste efterladenhed i relation til sygeforsikringen og det tidspunkt, hvor spørgsmålet om hjælp bliver aktuelt, vil der imidlertid efter regeringens opfattelse i mange tilfælde være tale om et betydeligt misforhold mellem den udviste

efterladenhed og de virkninger, der knyttes til denne. Allerede dette taler for en ophævelse af bestemmelsen.

Hertil kommer endvidere, at det må forekomme mindre rimeligt at knytte særlige retsvirkninger til udvist forsømmelighed med hensyn til det sygeforsikringsmæssige forhold, når man iøvrigt inden for folkeforsikringsloven har åbnet adgang til at yde folkepensionens mindstebeløb efter folkeforsikringslovens § 39, stk. 2, uanset om pågældende er sygeforsikret. Endvidere kan henvises til folkeforsikringslovens § 1, stk. 3, om adgangen for socialministeren til at dispensere fra sygeforsikringsbetingelsen forsåvidt angår den indtægtsregulerede folkepension efter folkeforsikringslovens § 39, stk. 1.

Endelig må det efter regeringens opfattelse forekomme inkonsekvent at knytte valgretsfortabende virkninger til en moralsk vurdering — som sket i 1942 — når forholdet er det, at der i den nugældende kommunale valglov, jfr. bekendtgørelse nr. 336 af 22. december 1953 med senere ændringer, kun stilles vandelskrav, når der er tale om valgbarhed, og når ej heller den strengeste straf medfører valgretsfortabelse efter lov nr. 171 af 31. marts 1953 om valg til folketinget med senere ændringer.

ad forsorsgslovens § 307.

Ifølge § 307, stk. 2, nr. 1, skal kommunehjælp ydes med fattighjælpsvirkninger, når en person inden for et tidsrum af 18 måneder i 12 måneder har modtaget løbende underholdshjælp, og hjælpen ialt har udgjort et beløb, der svarer til den i forsorsgslovens § 297, stk. 1, angivne grænse for kommunehjælps størrelse. Denne grænse ligger efter den ved lov nr. 53 af 16. marts 1957 gennemførte ændring af § 297, stk. 1, fra den 1. april 1957 ved et beløb svarende til 85 pct. af, hvad der i den pågældende periode kunne være ydet i henhold til folkeforsikringslovens § 39, stk. 1, d. v. s. den indtægtsregulerede folkepensions grundbeløb, eventuelt med tillæg af de i folkeforsikringslovens § 40, stk. 5, omhandlede børnetillæg.

Som det fremgår af de indledende bemærkninger, er bestemmelsen i § 307, stk. 2, nr. 1, et af de tilfælde, hvor den valgretsfortabende virkning af kommunehjælp begrundes med, at modtageren som følge af hjælpens omfang og varighed er undergivet fast offentlig forsorg.

Da den nævnte bestemmelse, der er af skematisk natur, imidlertid ofte vil ramme trangtilfælde, der kun er af mere forbigående art, finder regeringen bestemmelsen uheldig og foreslår den derfor ophævet. Derimod har man ikke foreslået ophævet bestemmelsen i § 307, stk. 2, nr. 5, vedrørende mere langvarige trangtilfælde, hvorefter kommu-